

posled je bilo obema dovolj, pobrala sta se oba jezna vsaki na svoje dvorišče. Sreča, da ju ni nobeden izmed domačih opazil enako mokra, kdo vé, če ne bi bila pela leskovka.

Nu, solnčece je lepo grelo in kmalo sta bila naša junaka zopet suha. Lice se je obema malo jezno kremžilo, ali kaj, taki junaki hitro na vse pozabijo. Čez pol ure sta delala Jernejček in Tinček ob mlaki zopet novi ladjici, da ju pošljeta v Ameriko. Ko sta ju spuščala zopet v vodo, prijel je Jernejček Tinčka okrog vratu in mu dejal:

— »Tinček, zdaj pa le pazi, da ne bodeš zopet tako neroden, kakor si bil popreje. Zdaj morata priplavati ladjici v Ameriko.«

Vse je bilo dobro, vse je bilo pozabljeno.

Otroci so otroci.

Pomladni izprehod.

Anica in teta Mihaela sta bili veliki prijateljici. Anica je bila nekoliko bolehná. Zato je rekel zdravnik mami: »Iz mesta z njo! Pod milim nebom bo kmalu zdrava.« Mama je peljala Anico k teti, s katero sta bili že dobro znani. Teta je bila Anice vesela, da je imela vsaj kratek čas, Anica pa tete, katero je ljubila kot mater.

Anična bledoličnost je hitro izginjala. Zacvetele so ji na licih lepe rdeče rožice. Pomlad je trosila cvetje po gorah in dolinah; kaj potem, če ga je padlo nekaj tudi na Anična vela lica. Z zdravjem se je vrnilo veselje, in Anica je bila živa in poskočna kakor ptička.

»Teta, kam greva danes?« tako je skoro vsako jutro prašala Anica teto. »Danes greva gledat strižo.«

»Kaj pa je to, striža?« vpraša radovedna Anica.

»Boš že videla«, odgovori teta nalašč prav resno.

»No, tetka, ali je to žival, ali je studenček, tak, ki po skalí teče in tako šumi, kakor Grmečica, ki sva jo videli zadnjič.«

»Anica, boš videla! Tako sem ti rekla; sedaj nič več ne prašaj. Sicer bova doma celi dan. Moraš premagati radovednost. Človek, ki ne zna nič potrpeti in nič premagati radovednosti, tisti ni priden. Ti pa moraš biti pridna, če ne — —« In teta ji je požugala ljubeznivo s prstom.

Anica je hitro umolknila in prosila teto, naj ne bode huda. Nič več ne bo tako radovedna.

Kmalu po zajutreku vzame teta pričeto nogavico, vtakne klopčič volne v žep in pravi: »Pojdiva.«

»Ali gre punčka tudi z nama?« Brez nje Anica ni mogla nikomur.

»Naj le gre«, pravi teta.

»In kužek fidelček?«

»Tudi ta sme z nama.«

In šli so: Teta, Anica, punčka in fidelček. Punčka je seveda znala hoditi le tako, da je stala nerodno v Aničnem žepu in gledala prav radovedno iz njega. Lep pomladni dan je bil. Solnce je sijalo prav gorko; zelena travica je veselo kukala iz tál, in veliko cvetlic je že krasilo zelene gaje. O tem času so najprijetnejši izprehodi. Po gladki stezi sredi pašnika je šla naša vesela družbica. Anica je vedno ščeбетala, kot drobna ptičica, ki je poskakovala urno po grmu. Vse je videla, vse hotela vedeti. Teta ji je pripovedovala o cvetlicah, o ptičih, o dobrem Bogu, ki je vse tako modro ustvaril in uredil. Anica je zvesto poslušala teto in gledala naravnost vanjo. Tako ji je ukazala teta: »Kadar s kom govoriš, glej mu vselej v obraz!«

Zato Anica ni zapazila ovčâ, ki so se pasle nekoliko pred njima. Ali bolj pozoren je bil fidelček. Ko je zagledal ovce, postal je pazljivo, privzdignil prvo šapico in zabevkal: »Bav-bav-bav«. Tedaj se ozre Anica in zagleda ovce, ki so ležale in stale ter pomeketavale jagničkom, ki so veselo skakali krog njih.

»Teta, lejte backov! Tisti-le je lep! kako skače! Kaj ne, to je tisto, kakor pravi pesmica, ki ste me jo naučili:

»Mlado jagnje lepo belo
Gre za materjo veselo;

Skače, s parkeljčki drobni,
Tam po trati se vrti.«

»Ko bi jaz imela takega jagnička!«

»Ako boš prav pridna, kupim ti ga. Po zimi bo ostal v našem hlevu, in ko drugo leto zopet prideš, imela boš svojo ovčico.«

Anica je hvaležno pogledala teto, in njene jasne oči so skoro zaplavale v solzah. Tako je bila vesela.

»Ali méniš, Anica, da so ovce samo za veselje? Ali nam kaj koristijo?«

»Zato jih imajo ljudje, ker so tako lepe in nedolžne živalice. Pogledjte pastirja tam-le na robu, kako jih veselo gľeda in kar smeje se jim! Jaz bi jih tudi gľedala in pasla kar celi dan!«

»Ne veš prav, Anica. Samo za razveseljevanje nimajo ovác. Ovca je domača žival. In vse domače živali so koristne. Poglej, iz česa pletem nogavico? Kaj je to?«

»To je volna.«

»Kje pa sem dobila volno?«

»Kupili ste jo.«

»Kje pa jo je tisti dobil, od katerega sem jo kupila?«

»Ne vem!«

»Glej, tisti jo je dobil od ovác. Vidiš, kake kožuhke imajo ovce. Te jim ostrižejo in iz volne spredejo take nitke in iz nitk delajo ljudje nogavice, sukno in drugo gorko obleko, da nas greje po zimi. In danes strižejo ovce. Zato greva gledat — strižo. Sedaj veš, kaj boš videla.«

(Konec prih.)

Hišica ob pokopališču.

(Konec.)

Jožek je res oblekel črno suktnjo, in v štirih letih je videla župnija novo mašo, kakoršne že dolgo ni bilo. Takrat, takrat je bila cerkev okrašena, da ne kmalo tako. Vse je bilo v cvetju, vse v šopkih, katere sta spleli mati in Katrica. To so izbirali mati cvetlice, ko so jih povijali v šopke, in marsikatero njih je orosila solza iz materinega očesa, bila je solza — veselja. In oče Goličnik, hencajte, bili so kakor na iglah. Noge so jim bile za dvajset let mlajše in čistili in pripravljali so cerkev že teden dni naprej. Zdaj je trebalo še to svečo malo poravnati, zdaj ondi še drobni prašek zbrisati in sto drugih opravil. Nu, saj so pa tudi čutili nekaj, kar se ne dá opisati, ko so lastnega sina oblačili v sveta mašna oblačila. To so ljudje v oni mali hišici z visoko streho ob pokopališčnem zidu čutili tiste dni nekaj veselja; če bi tudi hišica mogla čutiti, razmaknile bi se bile že davno narazen njene bele stene. Ej, mislili so nekdam: če bode Jožek dober, postane cerkovnik, a zdaj — postal je celo gospod. To ni kar si bodi.